

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΕΤΕΡΛΙΝΚ

ΟΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

"Όλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἔχουν μαζεντε γύρω ἀπ' τὸ προσκέφαλο τῆς ἐτοιμοθάνατου. Ἀπὸ τῆ μιὰ μεριά στέκονται οἱ ζωντανοί: Ὁ πατέρας, τὰ τρία ἀδέρφια, ὁ γιατρός, ἡ νοσοκόμος. Ἐνε δλοὶ κινθρωποὶ καὶ μόλις σγκροτιοῦν τὰ δάκρυά τους, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά οἱ νεκροί: ὁ παππούς, ἡ γιαγιά, ἡ μητέρα, μιὰ ἀδελφὴ καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς ἐτοιμοθάνατης. Οἱ νεκροὶ εἶνε δλοιντιμῆνοι μὲ γαλάζια ροῦχα καὶ κιντάζουν γύρω σὺν ὀσσιαιμένοι. Ἐνε δλοὶ τοὺς χλωμοὶ καὶ στέκουν ἀκίνητοι σὺν ἀγάλλματα. Ἡ φωνὴ τῶν ζωντανῶν εἶνε ξεροὶ, βαρὰ καὶ διακόπεται ἀπὸ λυγμοὺς. Ἡ φωνὴ τῶν νεκρῶν ἀκούγεται σὺν μακρινῇ ἠχῷ. Ἐνε γλυκεῖα, ἄρμονικὴ, σὺν κάποια οὐράνια μελωδία..."

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός). — Πές μας λοιπόν, γιατρέ, τὴν ἀλήθειαν... Τὶ θὰ γίνῃ!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, (ζωντανός). — Εἶναι πολὺ σοβαρὴ ἡ κατάστασις, πολὺ σοβαρὴ. Ἐντοῦτοι: δὲν ἔχω ἀπελπισθεῖ ἀκόμα...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός). — Ὅχι! Κάτι μᾶς κρύβεις γιατρέ, κάτι μᾶς κρύβεις. Πές μου τὴν ἀλήθειαν, θὰ σοῦ τὴν ἔχω μὲς τὸ στήθος μου!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, (ζωντανός). — Μᾶς μένει ἀκόμα ἓνα φάρμακο νὰ δοκιμάσουμε. Θὰ τῆς κάνω μιὰ ἐνεση ἐνὸς ὄρουσθ που ἀνακαλύφθηκε τελευταία... Πούλις ἔξερι! Ἴσως νὰ τὴ γλυτώσουμε μὲ τὸ φάρμακο αὐτό...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός). — Πρέπε νὰ κάνουμε ὅ, τι μπορούμε! Πρέπει νὰ τὴν σώσουμε...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρῇ, μὲ ἀγωνία). — Θεέ μου! Τὶ θὰ τῆς κάνουν; Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρῇ). — Θὰ τὴν σκοτώσουν. Μ' αὐτὸ τὸ φάρμακο θὰ τῆς ἀραιώσουν τὴ ζωῆ...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρῇ). — Μὰ γιατί λοιπὸν τυραννοῦνε ἔτσι τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων;

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός). — Δὲν ἔξερουν, δὲν μποροῦν νὰ ἔξερουν οἱ ἀνθρωποὶ ποτὲ τὶ κάνουν...

Η ΓΙΑΓΙΑ, (νεκρῇ). — Δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ νικήσουν τὸ θάνατο! ποτέ!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ, (νεκρός). — Στὴν ἐποχὴ μου ἄφηναν τοὺς νεκροὺς νὰ πεθαίνουν πιὸ ἤτιστα.

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρῇ). — Φοβάμαι, φοβάμαι πολὺ, ἔχω γὰρὸ παρασθῆματα. Πούλις ἔξερι, μπορεὶ νὰ ζήσῃ... Πέστε τῆς νὰ μὴ δεχθῇ τὸ φάρμακο. Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ.

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός). — Καὶ νὰ τῆς φωνάξουμε δὲν μπορεὶ νὰ μᾶς ἀκούσῃ. Ἡ καρδιά τῆς χτυπάει ἀκόμα, ἡ ψυχὴ τῆς ζῇ... ἔσῃ... Ἰσαβέλλα, Ἰσαβέλλα!

Η ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ, (ἀνοίγει ἐκείνη τὴ στιγμή τὰ μάτια τῆς καὶ ἀνασπᾶν λίγο τὸ κεφάλι ἀπ' τὸ μαξιλάρι). — Ποιὸς μὲ φωνάζει!... Ἐσύ; Εἶσαι σύ;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός). — Μίλησε;

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ, (ζωντανός). — Ἰσαβέλλα, τί θέλεις; πές μου; Θέλες τίποτα;

Η ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ, (κλείνει πάλι τὰ μάτια καὶ σιγῆει ἀόσιμα τὸ κεφάλι). — Ὅχι, ὅχι, δὲν θέλω τίποτα.

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός). — Μὲ ἀκουσε; εἶδατε πὸν ἐρώτησε; Ἄ!... φαίνεται ὅτι ὅλα τελείωσαν. Θάρρη, θάρρη γογγύρα κοντὰ μᾶς...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρῇ, μὲ μεγάλη χαρὰ). — Θεέ μου! Θεέ μου! Ἀλήθεια; Θάρρη; Τὶ εὐτυχία! Τὶ εὐτυχία!... Ἰσαβέλλα! Κόρη μου! Παῖδι μου!... (Στὸν ἀρραβωνιαστικὸ). Μίλησε τῆς, μίλησε τῆς. Ἐσένα μόνον ἀκούει. Φοβάμαι μήπως μᾶς ξεχάσει.

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός). — Ἰσαβέλλα μου! Ἐγὼ εἶμαι! Δὲν μ' ἀκούς; Ἐλα, ἔλα μαζί μου. Εἴμασε δλοὶ ἐδῶ! Ἡ μη ἀ σου, τ' ἀδελφια σου, ὁ παππούς σου! Μὴ τοὺς ἀκούς αὐτὸ ἐνεὶ γάτω! Εἶνε ὅλοι δυτυχησμένοι! Ἐδῶ, μόνον ἐδῶ θὰ βῆ. τὴν εὐτυχία, τὴ χαρὰ πὸν ζήσῃ... Ἐλα, ἔλα μαζί μου, Ἰσαβέλλα... Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ ὅπως πάντα. Ἐδῶ θὰ μπορέσω πιὸ ἐλεύθερα νὰ σοῦ ἐκφράσω τὸ αἰσθημά μου. Ἐλα νὰ ἰδῆς Ἰσαβέλλα, τί φάρμα, τί ὑπέροχα πὸν εἶνε ἐδῶ... Ὅλα εἶνε μιὰ αἰώνια ἀνοιχτὴ, ἓνα ἀτέλειστο γλυκὸ καὶ ἔρωτικό τραγοῦδι... Ἐλα... ἔλα, μὴν ἀλογεῖς. Κάθε στιγμή πὸν περνάει εἶνε καὶ μιὰ καινούργια χαρὰ, μιὰ οὐράνια εὐτυχία, πὸν γάναται, πὸν βρῖνεται, χωρὶς ἐσένα... Ἐλα, Ἰσαβέλλα, (Σταματᾷ ἀόσιμα τὰ λόγια του καὶ κιντάζει τὸ γιατρό). Μὰ τί πάει νὰ κἀνῃ αὐτὸς ἐνεὶ;

(Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ γιατὸς ἀνασκουμπωμένος πλησιάζει τὴν ἀρροσση καὶ μιὰ οὐργια σὸ χέρι, εἶνε ἔτοιμος νὰ τῆς κάνει τὴν τελευταία αὐτὴ ἐνεση μὲ τὸ καινούργιο φάρμακο).

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρῇ, τρομαγμένη). — Προσέχτε! προσέχτε! Θὰ ζήσῃ!... Μπορεὶ νὰ ζήσῃ!

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός). — Δὲν πιστεύω, δὲν πιστεύω... Δὲν εἶνε δυνατό!...

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρῇ). — Ἰσαβέλλα, Ἰσαβέλλα... Ἀδελφὴ μου, ἀδελφοῦλα μου!...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρῇ). — Κιντάχτε, κιντάχτε!

τάχτε!... Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρῇ). — Ναι! Ναι!... Σκύβει ἐπάνω τῆς... ὁ γιατρός!...

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός). — Ἄθλιε... ἄθλιε... Δολοφόνε!... Τώρα... νὰ! νὰ!... Ὅθ ἰδῆς... Ὅθ πάω κοντὰ τῆς καὶ θὰ τὸν ἐμποδίσω... θὰ τὸν...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρῇ). — Περιττὸν νὰ φωνάζῃς... Τὸ ἔξερις καλά πὸς δὲν μπορεῖς νὰ κἀνῃς τίποτα. Καμιά βοήθεια δὲν μπορεὶ νὰ δώσουμε στοὺς ζωντανούς. Ἡ ζωὴ στέκεται μπροστὰ καὶ μᾶς κἀνει τὸ δρόμο.

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρῇ). — Γρήγορα λοιπὸν. Κἀνε γογγύρα!... Θεέ μου, πόσο ἀργεὶ αὐτὸς ὁ γιατρός.

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός). — Ἰσαβέλλα, Ἰσαβέλλα. Μὴ δέχεσαι! Μὴ τὸν ἀφήνεις τὸν γιατρό νὰ τροπήσῃ τὸ χέρι σου... Θέλω νὰ σὲ γάνουν νὰ ζήσῃς ἀκόμα, νὰ ἰποφέρῃς δηλαδὴ ἀκόμα, νὰ τρωανηθῆς στὴν μάταιη αὐτὴ ζωῆ... (Ἡ ἀρροσση ἀρχίζει νὰ τρέμῃ. Ἐνας ἀναστεναγμὸς βγαίνει ἀπ' τὰ χέλι τῆς). Ἀκούστε, ἀκούστε! Κλαίει... ἀναστενάξει... Δὲν θέλει, δὲν θέλει νὰ ζήσῃ...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρῇ). — Ἰσαβέλλα, Ἰσαβέλλα, ἐγὼ εἶμαι, ἡ ὑπτέρα σου. Δὲν μ' ἀκούς; Ἄφρησε τοὺς αὐτοὺς καὶ ἔλα μαζί μᾶς... Ἐλα! Ἐλα!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, (ζωντανός). — Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί τρέμει. Αὐτοὶ οἱ σπασμοὶ δὲν ἀνησυχῶν... Ἄν δὲν ἤσυχάσῃ, δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ κάνω τὴν ἐνεση...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός). Ἀυτὴ ἡ τρεμοῦλα μοῦ φαίνεται καλὸ σημάδι... ἔ; γιατρέ; Δὲν νομίζεις ὅτι ἔξανόχονται ἡ δυνάμεις τῆς; Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρῇ). — Ἀκούστε, ἀκούστε, τὸν ἄντρα μου...

Εἶνε ἀκόμα ὁ ἴδιος ὅπως καὶ πρὶν. Σὲ τίποτα δὲν ἄλλαξε...

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός). — Ἐνεὶς τοὺς ἀκούει, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ μᾶς ἀκούσουν.

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρῇ). — Προσοχὴ! προσοχὴ! Κιντάχτε! Μιὰ λάμψη... Θεέ μου! τί λάμψη, τί φῶς εἶν' αὐτὸ!... Ἄ! νά, νά! ἔρχεται! φεύγει ἀπ' τὸν κόμο... νά! πλησιάζει, λυγρώνεται, ξεναζῆ, πεθαίνει... Ἐρχεται κοντὰ μᾶς...

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός). — Ἐπιτέλους! ἐπιτέλους!...

(Ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἀνεβαίνει οἱ-οἱ, μιὰ χλωμὴ ὀπατία, ὅμοια μὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς. Ἡ μητέρα καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τὴν πᾶνουν στὰ χέρι τους, τὴν σπῆγγουν στὴν ἀγκυλιά τους, τὴν γερμίζουν φιλὰ.

Η ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (νεκρῇ). — Ἐπιτέλους σὰς ἔξανόβρισκα... Μητέρα μου! Μητέρα μου!... Κιντάζει τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς στὰ μάτια). Καὶ σὺ ἐδῶ ἀγαπημένη μου!... Τὶ εὐτυχία! Τὶ εὐτυχία!... (Γογγύζει γύρω τῆς καὶ βλέπει τοὺς ἄλλους νεκροὺς πὸν τὴν κιντάζουν γελαστοί). Καὶ σεὶς ὅλοι ἐδῶ, ἐδῶ!... Ὡ! πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη... Μοῦ φαίνεται πὸς βγήκα ἀπὸ μιὰ ἀτέλειωτη δυστυχία... Ἐπιτέλους ὅμως ἔλα, ὅλα ἐτέλειωσαν. Τώρα εἶμαι εὐτυχημένη!...

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός). — Καὶ ἡ εὐτυχία σου αὐτὴ θὰ εἶνε αἰώνια!...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός). — Μὰ τί ἔχει γιατρέ μου... Δὲν ἀναντιπεί πιά; Θεέ μου! Θεέ μου!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, (ζωντανός). — Ἦταν αὐτὸ πὸν φοβόμουν. Ὅλα τελείωσαν. Ἐπᾶθε συγχολή! (Σκύβει ἐπάνω στὴν ἀρροσση καὶ τὴν ἀρροάζεται...)

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός). — Λοιπὸν; Λοιπὸν;... Γιατρέ μου! Γιατρέ μου!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, (ζωντανός). — Τὸ εἶχα προβλέψει. Δυστυχῶς δὲν προσφθάσαμε νὰ κάνουμε τὴν ἐνεση... Πέθανε!...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός). — Θεέ μου! Πέθανε; πέθανε; Δὲν εἶνε δυνατόν;... Ὡ! κόρη μου! Κόρη μου!... Ἰσαβέλλα μου!...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑὶ ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΑ, (Ἐχουν πᾶσει ὅλοι ἐπάνω στὸ ἀντρο κομμὴ τῆς νεκρῆς καὶ τὸ φιλοῦν μὲ δάκρυα στὰ μάτια). — Ἰσαβέλλα μου, κόρη μου, ἀδελφοῦλα μου... Γιατί; Γιατί πεθαίνεις τόσο νέα! τόσο νέα!... Γιατί μᾶς ἔκανες τόσο δυστυχισμένους;... (Ἀκούγονται φωνές, κλάματα καὶ δυνατοὶ λυγμοί.)

ΑΥΛΙΑ

ΓΑΜΟΙ

Ὁ φίλος παιδίατρος κ. Γεώργιος Παπανικολάου καὶ ἡ δεσποινὴς Λιλίκα Διονυσίου Γκάβα, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν ἐν Πάτραις τῆν 5 Μαρτίου.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» εὐχεταὶ δλοφύχως εἰς τοὺς νεονύμφους πᾶσαν εὐτυχίαν.

